

JÄÄHYVÄISET VIROLOGIALLE

Tiivistelmä

Virologia keksi virusmallin mutta on johdonmukaisesti epäonnistunut täyttämään omia vaatimuksiaan. Väitetään, että virukset aiheuttavat tauteja tarttuessaan isännästä esim. ihmisestä toiseen, mutta tieteelliset todisteet näistä väitteistä puuttuvat. Yksi virologian suurimmista epäonnistumisista on viruspartikkelien saaminen suoraan väitetyn virustaudin sairastuttamista kudoksista. Peitelläkseen tätä asiaintilaa virologit ovat kehittäneet oman pseudotieteellisen menetelmänsä korvaamaan pitkäaikaisen tieteellisen menetelmän, samoin kuin he ovat muuttaneet sanojen sanakirjan mukaisia merkityksiä tukeakseen epätieteellisiä käytäntöjään. Esimerkiksi ”eristetty” isolaatti ei vaadi partikkelin fyysistä olemassaoloa saadakseen statuksen ”eristetty”.

Viruspartikkelin täytyy täyttää määritellyt fyysiset ja biologiset ominaisuudet, mm. olla replikaatiokykyinen solunsisäinen parasiitti, jolla on kyky *aiheuttaa* tauti isännässään esim. ihmisessä. ”Virukset” kuten SARS-CoV-2 ovat kuitenkin vain haamukäsitteitä, jotka esiintyvät ainoastaan mielikuvituksissa ja tietokonesimulaatioissa. Tässä paradigmassa keksittyjen tautien tapaukset kuten COVID-19-tapaukset ovat vain tiettyjen virukseksi *väitettyjen* geenisekvenssien ja proteiinien havaitsemista. Viruksen olemassaolo ei ole pakollista tässä kehäpäätelmässä ja täten kokonaisia ”pandemioita” voidaan rakentaa digitaalisille luomuksille ja niitä voidaan valheellisesti ylläpitää *in vitro* (”koeputki”) -molekyylireaktioilla.

Tämä tutkielma sisältää kolme osaa. Osa 1 hahmottelee virologian historiaa ja virologien kykenemättömyyttä käyttää tieteellistä menetelmää. Virologien monet ja kauaskantoiset väitteet voidaan kaikki osoittaa virheellisiksi (a) suorien todisteiden puutteen takia ja (b) epäsuorien ”todisteiden” pätemättömyyden takia, kokeista puuttuu kontrolliryhmät. Annetut esimerkit kattavat kaikki tärkeimmät virologian osa-alueet: väitetty eristäminen, sytopaattinen vaikutus, genomiikka, vasta-aineet ja eläinten patogeenisuustutkimukset.

Osa 2 tutkii petosta, jolla levitettiin COVID-19 ”pandemiaa”. Alkuperäiset keksijät Fan Wu et al. tukeutuivat metodologiaan, jonka erittely osoittaa, kuinka kuvitteellinen SARS-CoV-2 ”luotiin” epätieteellisin menetelmin ja sanakikkailuin. Se on osa meneillään olevaa harhautusta, jossa virusten väitetään olevan olemassa mallintamalla niitä aikaisempien ”virusmallien” mukaan. Käyttäen SARS-CoV-2-virusta esimerkkinä ”koronavirusten” genomimallijana paljastaa, että minkään näistä geneettisistä sekvensseistä ei ole ikinä todistettu tulevan minkään viruspartikkelin sisältä – fylogeneettiset puut ovat mielikuvitusta. PCR-tekniikan väärinkäyttö on edesauttanut tätä osa-aluetta virologian petoksessa ja luonut ”tapauksia” ylläpitääkseen illuusiota pandemiasta.

Osa 3 esittää analyysin, kuinka jotkut tärkeimmät osapuolet, ”terveysviranomaiset” ja valtamedia, ylläpitävät virusilluusiota kontrolloimalla tietoa ja toistamalla virologian narratiivia. Sattumalta virologian valheet ovat nyt keskiössä COVID-19-petoksessa. Tästä lähtien kuitenkin sitä voidaan kriittisesti arvioida virologian ulkopuolelta ja epätieteellinen paradigma, jonka virologia on rakentanut ympärilleen, voidaan lopultakin purkaa ja unohtaa.

Tämän tutkielman tarkoitus on osoittaa vääräksi monia väitteitä patogeenisten virusten olemassaolosta ja niiden kyvystä aiheuttaa tauteja. SARS-CoV-2-virusta on käytetty pääesimerkkinä, mutta periaatteet soveltuvat kaikkiin väitettyihin viruksiin. Tässä tutkielmassa käytetään virologian usein mystisen kirjallisuuden kieltä, mikä voi tehdä tämän osin raskaaksi luettavaksi. Toiveena on, että tämä täyttää sellaisen lukijan toiveen, joka etsii virushypoteesin teknistä ymmärtämistä, koska tässä yritetään paljastaa väitettyjen pandemioiden ja valheellisten lääketieteen käytäntöjen perusteet. Virologian uhka ihmiskunnalle on kasvamassa, joten on aika heittää hyvätit näille tuhoaville epätieteellisille käytännöille ja vapauttaa itsemme turhista peloista.

OSA 1

SARS-COV-2:sta ei ole löydetty

Virusteorian ongelmallisuuden päätodiste on ehkä se, ettei ole olemassa yhtä ainoaa tieteellistä julkaisua, jossa todistettaisiin, että viruksen määritelmän täyttävä partikkeli olisi eristetty suoraan sairaan ihmisen tai eläimen kudoksista tai ruumiinnesteistä. Käytettäessä tavallista tulkintaa sanasta "eristetty", joka on yhden asian erottamista kaikesta muusta, vallitsee yhteisymmärrys, ettei tätä ole ikinä tehty virologian historiassa. — Dr Thomas Cowan et al., The "Settling the Virus Debate" Statement, 2022.

11.9.2022 mennessä Christine Massey'n koordinoimien Freedom of Information (FOI) -kyselyiden perusteella voidaan todeta, että yksikään 209:stä pääasiassa terveys- tai tiedeviranomaisesta yli 35 maassa ei ole pystynyt antamaan suoraa todistetta väitetystä SARS-CoV-2-viruksesta. Instituutioita pyydettiin toimittamaan mikä tahansa dokumentti, jossa todistettiin SARS-CoV-2:n puhdistaminen (maseroimalla, suodattamalla ja ultrasentrifugoimalla, jotkut sanovat tätä isoloinniksi, eristämiseksi), jonka sanottiin aiheuttaneen taudin ihmisille, suoraan taudista kärsivästä ihmisestä. Monessa tapauksessa myönnettyään, ettei heillä ole hallussaan sellaista todistetta, instituutiot antoivat ymmärtää, että on paljon esimerkkejä viruksen eristämisestä ja viljelystä laboratorio-olosuhteissa. Mainitut esimerkit ovat kuitenkin kaikki kudosviljelmäkokeita, joissa sana 'eristäminen' on irrotettu tavanomaisesta merkityksestään, eikä ole todistettu, että mikään partikkeli, kuvannettu tai kuviteltu, omaa taudinaiheuttavan viruksen ominaisuuksia. Joka tapauksessa se on harhautus laajemmasta ongelmasta, jonka FOI-kyselyt paljastivat, nimittäin partikkeleita, joita väitetään viruksiksi, ei ole ikinä löydetty ihmisistä. Virologia on keksinyt meriselityksiä tähän puuttuvaan todisteeseen, mutta vaikka katsoisi sormien läpi tuota noloa puutetta, virologialta alkavat loppua piilopaikat, kun ihmiset muilta aloilta ovat alkaneet tarkastella sen metodologiaa. Tämä essee vetää yhteen virologian monet epätieteelliset aspektit, joita käytetään ylläpitämään illuusiota, että patogeenisiä viruksia on olemassa. Tilanne on tullut vaarallisemmaksi ja alkuvuodesta 2020 alkaen "koronapandemiaa" on käytetty Troijan hevosena ihmiskunnan polvilleen saamiseksi.

Dr Siouxsie Wiles – virologian "eristämisapulainen"

Tiheysgradienttilinkous on tieteellisesti vaadittu standarditekniikka osoittamaan viruksen olemassaolo. Vaikka tämä metodi kuvaillaan jokaisessa mikrobiologian ohjekirjassa "viruksen eristämistekniikkana", sitä ei ikinä käytetä kokeissa, joissa pyritään todistamaan patogeenisen viruksen olemassaolo. — Dr Stefan Lanka, 2015.

Virologian promoottorit tietenkin puolustavat virologian metodologiaa, tähän joukkoon kuuluu mm. uusiseelantilainen mikrobiologi Siouxsie Wiles. Hänen työnantajansa Aucklandin yliopisto kuuluu niiden instituutioiden joukkoon, jotka ovat nyt varmistaneet, etteivät he ole tehneet mitään työtä liittyen Covid-19-viruksen puhdistamiseen, joten he eivät ole löytäneet tai eristäneet ihmisestä niin kutsuttua SARS-CoV-2-virusta. Tämä apulaisprofessori, joka kertoi Uusi-Seelannille maaliskuussa 2020 että maailma on tulossa, julistettiin Vuoden uusiseelantilaiseksi 2021 avustaan miljoonille ihmisille globaalisti nähdä pandemian pelon ja kompleksisuuden ohi... ja piti meidät turvassa. Wiles väitti marraskuun 2020 artikkelissaan "*Koch's postulates, COVID, and misinformation rabbit holes*", että ihmiset, jotka pyysivät todisteita taudin COVID-19 aiheuttavasta SARS-CoV-2-viruksesta asettivat sanansa niin, ettei todisteita voinut löytyä. Hänen artikkelinsa meni nopeasti ohi aiheen sanomalla, että Kochin postulaatit eivät sovellu viruksiin ja hän täten julisti ne pätemättömiksi tässä kontekstissa. On epäselvää, miksi hän ei maininnut Riversin postulaatteja, jotka on nimenomaan muotoiltu sisällyttämään virukset, tosin hän olisi joutunut myöntämään, ettei niitäkään ole täytetty. Kochin postulaatit liittyvät taudinaiheuttamiseen ja tarttumiseen eivätkä siihen,

löytyykö ihmisestä viruspartikkeleita, mutta hän olisi voinut vain selittää, että virologit ovat käyttäneet suurimman osan 1900-lukua yrittäessään tunnistaa viruksia suoraan ihmisistä siinä onnistumatta. Sen jälkeen Wiles otti puheeksi Falkow'n molekyylipostulaatit, joista hän ei selittänyt miten niitä voitaisiin käyttää osoittamaan väitetyin SARS-CoV-2-viruksen fyysinen olemassaolo ihmisessä tai missään muuallakaan.

Nolosti Wilesille World Health Organization (WHO) sanoi vuonna 2003 liittyen SARS-CoV-1:een, että taudinaiheuttajan lopullisen tunnistamisen täytyy täyttää Kochin postulaatit. WHO:n artikkeli poistettiin ilman selityksiä heidän nettisivuiltaan v. 2021, mutta se löytyy Internet Archiven avulla. Kuvitteellinen väite, että Fouchier et al. olisi v. 2003 täyttänyt Kochin postulaatit SARS-CoV-1:n kanssa, on osoitettu vääräksi muualla. Heidän apinakokeensa ei ollut vain epätieteellinen, koska heillä ei ollut kontrolliryhmää ja altistusreitti oli epäluonnollinen, se ei myöskään osoittanut viruksen määritelmän täyttävän partikkelin olemassaoloa. Wiles näytti olevan eri mieltä myös ryhmän Na Zhu et al. kanssa, joka oli ensimmäisten joukossa väitteessään löytäneensä SARS-CoV-2:n, koska he myönsivät, että ”vaikka tutkimuksemme ei täytä Kochin postulaatteja, analyysimme antaa todisteita SARS-CoV-2:n osuudesta Wuhanin tautiaallossa”.

Riippumatta siitä, haluavatko virologit ottaa kantaa Kochin postulaattien kelpoisuuteen, se on vain lisäharhautus siitä tosiasiasta, että postulaatit vaativat mikrobin fyysisen eristämisen eikä vain väitteitä sellaisen olemassaolosta tietokonesimulaatioiden tai tuntemattomien vesikkelien kuvantamisen perusteella tai väittämällä, että eläimille annettu puhdistamaton biologinen liemi sisältää ”viruksia”.

Wiles vei myös virologian räikeän väärinkäytön sanasta ’eristäminen’ uudelle tasolle sanoessaan ”käyttäessään sanaa eristäminen jokapäiväisessä merkityksessä eikä virologian käyttämässä merkityksessä FOI-kyselyissään? No, se on täysin naurettavaa ja todistaa, ettei kyselyitä tehdä hyvässä uskossa.” Hän tuntui olevan epäuskoinen muiden huomauttaessa, että virologien käyttämänä sana ’eristäminen’ tarkoittaa ihan muuta kuin muiden ihmisten käyttämänä. Jos ’eristäminen’ virologien käyttämänä tarkoittaa ihan muuta kuin mitä useimmat ihmiset kuvittelevat, se tarkoittaa, että ihmisiä todennäköisesti johdetaan harhaan. Tässä asiassa Wiles on aktiivinen osallistuja harhaanjohtamisessa, on se sitten tahallista sokeutta tai jotain muuta. Wilesin täytyy asiantuntijana näyttää korttinsa ja selittää yleisölle, mitä virologien tarkoittama eristäminen tarkoittaa, erityisesti liittyen väitettyyn viruksen olemassaoloon. Ehkä hän kuvitteli tehneensä niin kirjoittaessaan ”kun virologit haluavat eristää viruksen näytteestä, he ottavat näytteen tai osan siitä ja laittavat sen soluihin – yleensä sellaisiin, joita on suhteellisen helppo kasvattaa laboratoriossa – ja sitten katsovat, josko solut kuolevat ja/tai pääseekö viruspartikkeleita ravintonesteeseen, jossa solut kasvavat”. On epäselvää, tarkoittaako Wiles ”viruksen eristämällä” (a) näytteenottoa, (b) joidenkin solujen kuolemista *in vitro*, (c) väitettyjen ”viruspartikkelien” pääsyä nesteeseen tai (d) kaikkia yhdessä tai joku yhdistelmä näistä elementeistä. Mikään mitä hän kuvaili ei kuitenkaan vaadi viruksen olemassaoloa – se on harhautuspeliä, tajusi hän sen tai ei. Se sisältää vain väitteen, että virus oli näytteessä, syytetään kuvitteellista virusta kokeellisesti stressattujen solujen hajoamisesta koeputkessa ja sitten julistetaan joidenkin vesikkelien (joiden rakennetta tai funktiota ei todisteta) olevan viruksia. Kokeissa on lisäksi vielä yksi tärkeä puute: yhdessäkään kokeessa ei ole käytetty kontrolliryhmiä. Se tekee kokeista epätieteellisiä.

Tämä on esimerkki, miten Wiles on käyttänyt avainasemaansa Uusi-Seelannin valtion harhaanjohtamiskampanjassa ja murhaavassa rokoteohjelmassa Comirnaty-piikin avulla – väittäessään, että epäspesifit soluviljelmäkoeket todistavat viruksen olemassaolon, vaikka mitään sellaista ei ole todistettu. Ongelma ei koske vain SARS-CoV-2:ta; kaikkien virusten väitetään olevan olemassa saman näennäistieteen perusteella. Virologian historia paljastaa, että kokeisiin valitut solutyypit ovat niitä, jotka hajotessaan tuottavat väitetysti viruksen aiheuttaman sytopaattisen vaikutuksen, eikä niitä, jotka ovat ”suhteellisen helppoja kasvattaa laboratoriossa” kuten Wiles väitti artikkelissaan. Esimerkiksi Vero E6 -apinasolut ovat pitkään olleet virologien suosiossa, mukamas niiden sopivuuden takia isännöimään monia viruksia, mutta epäilyttävästi myös siksi, että kyseinen aneuploidi munuaislinja on alttiimpi toksisille

aineille, joita käytetään soluviljelmäkokeissa. Kun yksi ryhmä yritti viljellä SARS-CoV-2:ta, he eivät saaneet haluttua tulosta ihmisen adenokarsinoomasoluilla (A549), ihmisen maksasoluilla (HUH7.0), ihmisalkion munuaissoluilla (HEK-293T) eikä ison ruskean lepakon munuaissoluilla (EFK3B), mutta sitten julistivat saaneensa eristetyn viruksen havaitessaan sytopaattisen vaikutuksen Vero E6 -apinasoluissa. Kuten on tyypillistä, he eivät nähneet ironiaa siinä, että väitetty ihmisen hengitystievirus ei ”infektoinut” relevantteja soluja (ihmisen keuhkoista) saatikka relevantteja lajeja (muuta ihmissoluja). Ja jälleen kerran heidän tuloksensa mitätöityvät kontrollikokeiden puuttuessa.

Miksi eristäminen on tärkeää

Se, joka kontrolloi kieltä, kontrolloi ihmismassoja. — Saul Alinsky

Lisähäpeä virologialle on se, että väitettyjen onnistuneesti eristettyjen viruspartikkelien ei ole todistettu olevan monistuskkyisiä (lisääntymiskykyisiä) eikä tautia aiheuttavia. Toisin sanoen, mitä on onnistuttu fyysisesti eristämään, voi sanoa vain olevan solunulkoisia vesikkeleitä. Toukokuussa 2020 Viruses-lehdessä julkaistiin artikkeli, jossa todettiin, että nykyään viruksia ja solunulkoisia vesikkeleitä on lähes mahdoton erottaa toisistaan. 'Nykyään' vertautuu menneisyyteen ja on vaikea ymmärtää, miten teknologia olisi nykyään huonompaa kuin ennen. On todennäköisempää, että nykyajan virologit etäännyttävät itsensä omista tekniikoistaan, jotta heidän omia olettamuksiaan ei voitaisi kumota. He joutuvat mahdollisesti hyväksymään, että sentrifugointi ei pysty erottamaan viruksia solunulkoisista vesikkeleistä siksi, että virusolettamus on väärä.

Virologit selvästi kääntävät ajatuksia pois eristämisen perusteista, koska he eivät ole pystyneet tuottamaan tuloksia sillä saralla. Sen sijaan että käsittelisivät asiaa rehellisesti ja tieteellisesti, he hämärtävät sanojen merkityksiä. Vuonna 2017 Perth Group sanoi teoksessaan "HIV - a virus like no other", että virologiassa sana 'puhdistaminen' on säilyttänyt jokapäiväisen merkityksensä, mutta 'eristäminen' on käyttökelpoinen termi käytettäväksi tietoon, jolla virologit pyrkivät todistamaan tietyn viruksen olemassaolon. Toisin sanoen, sanojen epämääräinen käyttäminen on kätevää ja käytännöllistä, mutta otettaessa huomioon mitä he väittävät ja mitä toimia väitteiden perusteella tehdään ihmiskunnalle, se pitää nähdä epäsovivana ja moraalittomana. Samassa esseessä Perth Group dokumentoi seuraavan esimerkin virologien tavasta soveltaa kieltä omiin tarkoituksiin sopivaksi: HIV-asiantuntija John Levy, White ja Fenner, Montagnier ja Weiss ja Field Virologyn kuudes painos kaikki määrittelevät eristämisen eri tavalla, kaikki epätyytyttäviä.

Tilanne on järkyttävä, mutta tarjoavatko virologit selityksiä kielen väärinkäytölle? Vuonna 2021 virologian professori Vincent Racaniello selitti: olet harjoittelussa jossain laboratoriossa ja kuulet ihmisten siellä käyttävän sanoja tietyssä tarkoituksessa ja otat heistä mallia. He voivat olla oikeassa tai ei. Myöhemmin samassa esityksessä Racaniello sanoi, että tieteentekijöiden täytyy olla tarkka kielenkäytössään, muuten kommunikaatiokyky heikentyy. Mies itse ei tuntunut huomaavan ongelmaa näissä ristiriitaisissa lausunnoissa.

Virologia keksi virushypoteesin, joten huolimatta viruksen olemassaolon todistamisen tavasta, viruksen täytyy täyttää heidän määrittelynsä. Asian ytimessä on yksinkertainen konsepti ja meidän täytyy nähdä todisteita, että väitetyt tautia aiheuttavat partikkelit aiheuttavat uusia partikkeleita, jotka ovat klooneja edellisistä. Ei voi väittää, että havaitut proteiinit ja nukleiinihapot ovat tietystä viruksesta, jos väitettyä virusta ei ole todella eristetty ja sen todistettu omaavan näitä olennaisia biologisia ominaisuuksia. Kuten Perth Group kirjoitti, puhdistaminen on tärkeää useammasta syystä, mm.

1. Virukset monistuvat (lisääntyvät) vain elävissä soluissa. Koska solut ja virukset rakentuvat samoista biokemiallisista ainesosista, partikkelien erottaminen solumateriaalista on elintärkeää, jotta voidaan sanoa, mitkä nukleiinihapot ja proteiinit kuuluvat viruspartikkeleille.
2. Todistamaan, että partikkelit ovat infektoivia. Toisin sanoen, että partikkelit aiheuttavat uusia partikkeleita, ei mikään muu tekijä.
3. Osoittaman partikkelien biologiset ja patologiset vaikutukset.
4. Saamaan antigeenejä (proteiineja) ja nukleiinihappoja, joita käytetään vasta-aine- ja genomitesteissä.

Vaikkakin harvemmin, virologit hämärtävät myös sanan 'puhdistaminen' merkitystä.

Kysymys virusten eristämisestä on alue, jossa virologia on täysin levällään, ja SARS-CoV-2 on vieläkin vain hypoteettinen tietokoneella tehty rakennelma, koottu geneettisistä palasista, joiden alkuperää ei ole todistettu. Ei ole ikinä ollut fyysisesti eristettyä partikkelia, jonka olisi todistettu tuottavan uusia samanlaisia partikkeleita tai aiheuttavan patologisia vaikutuksia ihmisessä tai kokeellisessa eläinmallinnuksessa. Täten virologien ja WHO:n ja sen liittolaisten julistus, että infektoiva partikkeli nimeltään SARS-CoV-2 aiheuttaa tautipandemian, on suoranainen tieteellinen ja älyllinen petos.

Mitä on virologia?

On vaikea tietää, miksi kutsua virologiaa, mutta tiedettä se ei ole. Nykyiset ammatinharjoittajat osallistuvat jonkunlaiseen algoritmiseen tai tilastolliseen spekulointiin lisättynä kehäpäätelmiin ja vahvistusvinoutumaan, josta puuttuu kokonaan vastaava kumoamisprosessi, joka on tieteen ydintä. Tieteellisen toimintatavan hylkääminen voi olla tahatonta alemmilla tasoilla, mutta ylemmillä tasoilla maailmanlaajuisessa hierarkiassa on melko taatusti salaliittomaisia motivaatioita. Esim. WHO, Centers for Disease Control (CDC) ja UK:n Health Security Agency ovat kaikki osallisena virologian petollisissa käytännöissä. Epätieteelliset käytännöt ovat käytössä monissa muissakin maissa, oli sitten kyse virusten eristämisestä tai polymeerasiketjureaktio (PCR) -prosessin väärinkäytöstä diagnostisena testinä tai laiminlyönnistä kertoa elintärkeästä kontrolliryhmien puutteesta virusviljelmissä tai genomien luomisessa.

Kuinka testaamme tieteellistä teoriaa? Karl Popper: mahdollisuus kumota tai todistaa vääräksi eli kokeellisesti testata on tärkeä osa tieteellistä prosessia. Tieteen historia on vahvistanut tieteellisen menetelmän näkemyksen, koska tieteelliset teoriat on usein kumottu kokeilla ja teorioiden kumoaminen on toden totta tieteellisen prosessin keino. Tämän seurauksena tieteessä ei voi olla kehäpäätelmiä.

On siis kohtuullista kysyä: onko virologia ikinä ollut tieteellinen harjoitus? Tieteelliseen menetelmään viitaten, virologit luovat hypoteeseja, joita ei voi kumota, rakentamalla ajatusmalleja, joissa mikä tahansa havainto voidaan laittaa heidän "viruksiensa" syyksi. Havaintoja väitetään todisteeksi viruksien olemassaolosta kehäpäätelmillä, jotka eivät enää vaadi kokeellista näyttöä viruksien olemassaolosta. Mikä tahansa väite lisääntymiskyvystä, esimerkiksi PCR-prosessin tai väitetyn virusgenomin avulla, on vain yksi luuppi lisää kehäpäätelmissä.

Historiallisesti virologiaa on leimannut kontrolliryhmien puute kokeissa eikä mitään sen perusväitteistä ole todistettu käyttäen tieteellistä menetelmää. Ensimmäinen löytyneeksi väitetty virus oli tupakan mosaikkivirus ja yhden todisteen sanotaan löytyvän Dmitri Ivanovskyn v. 1903 tutkielmasta. On kuitenkin ilmeistä, että Ivanovskyn kokeista puuttuivat kontrolliryhmät ja ne olivat täten epätieteellisiä ja ei-ratkaisevia. Hän jopa kommentoi: tämä tauti löytää otolliset olosuhteet vain rannikkoalueilta. Sellainen johtopäätös on linjassa sen havainnon kanssa, että kosteus vaikuttaa taudin kehittymiseen. Mosaikkitauti näyttää olevan ainutlaatuinen kosteille ja lämpimille ilmastoille. Siihen maailmanaikaan mikrobiteoria oli

nousemassa dominoivaksi taudinaiheuttajaideologiaksi, joten sen sijaan että olisi päätelty mosaiikkitaudin johtuvan ympäristöseikoista, Ivanovsky päätteli löytäneensä näkymättömän viruksen.

On ehkä houkuttelevaa antaa anteeksi pioneereille ajatellen, että heidän epätieteelliset menetelmänsä olivat vain sen ajan käytäntö. Kuitenkin mikrobiteorian kriitikko Claude Bernard antoi oman näkemyksensä tieteelliseen menetelmään kuuluvien kontrollikokeiden tärkeydestä jo vuosikymmeniä aiemmin v. 1865. Täten voimme korkeintaan olettaa, että ehkä ensimmäiset virustenmetsästäjät olivat niin innoissaan näkymättömien vihollisten etsinnästä, että he eivät tulleet ajatelleeksi tieteellistä menetelmää.

Toinen alkuaikojen väitetty viruslöytö oli v. 1911 Peyton Rousin "Rousin sarkoomavirus". Lukiessa Rousin tutkielmaa huomaa, ettei Rous väittänyt eristäneensä yhtään mitään, saatikka mitään, mikä täyttäisi viruksen määritelmän. Hänen menetelmänsä kuului jauhaa kanan kasvainmateriaalia, suodattaa se ja piikittää se suoraan muihin kanoihin, jolloin osalle niistä kanoista kehittyi kasvaimia. Hänen "kontrollikokeensa" oli tehdä muuten samoin, mutta jättää suodatusvaihe pois, jolloin yleensä kasvaimet kasvoivat suuremmiksi. Rous päätteli ultramikroskooppisen organismin olevan asialla, mutta myönsi, ettei muita tekijöitä voi jättää pois laskuista. Tosiaan, kokeissa ei ollut mitään todistetta mistään infektoivasta tai lisääntymiskykyisestä partikkelista. Koe osoitti vain sen, että kun sairasta kudosta laitetaan luonnottomalla ja invasiivisella tavalla toiseen eläimeen, voi se toinen eläin oirehtia samalla tavalla.

Väite, että patologi William Gye v. 1925 olisi demonstroinut Rousin löytäneen viruksen, on myös perusteeton. Hän vain väitti, että viruksella on osuus taudissa, mutta kokeet osoittivat vain kasvaimen muodostumisen, kun sairasta kudosta piikitettiin. Lisäksi v. 1927 todettiin, että kanalinnun sarkooma voi muodostua piikitettäessä laimennettua arseenihappoa ja vierasta alkionmassaa. Kokein huomattiin myös, että tauti muodostui vieraassa kudoksessa, ei isäntäkudoksessa. Virushypoteesi olisi pitänyt heittää menemään, mutta puoli vuosisataa myöhemmin auktoriteetit palkitsivat Rousin Nobel-palkinnolla hänen kasvainta-aiheuttavan viruksen löydöstään.

Kun John Enders ja Thomas Peebles v. 1954 tekivät tuhkarokkokokeitaan, ei virologian epätieteellisiä kokeita olisi pitänyt enää sallia. Heidän johtopäätöksensä sytopaattisen vaikutuksen perusteella oli, että tuhkarokkovirus saattoi liittyä asiaan. He varoittivat, että muut seikat saattoivat myös olla kyseessä, mutta esittivät johtopäätöksensä kuitenkin, että nekin olivat virusperäisiä. He eivät tehneet yhtään kontrollikokeita. Ideaalitulanteessa monia kontrollikokeita olisi tehty: joitakin ilman ihmisestä otettuja näytteitä, joitakin missä näyte on otettu terveestä ihmisestä ja joitakin missä näyte on otettu sairaasta ihmisestä mutta jolla ei ole todettu tuhkarokkoa kliinisesti tai jolla on joku muu "virusperäinen" tauti.

Virologit ovat kuitenkin jatkaneet kontrolloimattomia kokeitaan ja väittävät tänäkin päivänä, että sytopaattinen vaikutus on kyseenalaistamaton todiste viruksista. Tri Stefan Lanka on dokumentoinut tämän epätieteellisen käytännön historian ja v. 2021 todisti, että sytopaattinen vaikutus tuli soluviljelmässä esille pelkästään laboratorioprosessissa. Monessa virologian julkaisussa puhutaan kontrollikokeista, mutta niiden kuvailu loistaa poissaolollaan.

Yksi virologian keskeisistä ongelmista on, että se teki itsestään tieteenalan ennen kuin oli todistettu, että viruksia on olemassa. Se on yrittänyt oikeuttaa olemassaolonsa perustamisestaan lähtien. Koska tieteellinen teoria vaatii todisteita, joita on moneen kertaan testattu tieteellisen menetelmän mukaan, on selvää, ettei "virus" ikinä päässyt edes teorian asteelle. Tieteen mukaan se on vain spekulatiota.

Kontrolliryhmien puute kokeissa tekee virologiasta epätieteellisen harjoituksen

Kapellimestarina virologian epätieteellisessä harjoittamisessa toimii WHO. Kuten on tullut ilmeiseksi, WHO ei pysty osoittamaan yhtään tutkimusta, jossa olisi käytetty kontrolliryhmiä, kuitenkin he 11.2.2020

nimesivät keksimänsä uuden taudin "COVID-19:ksi" siihen liittyvän väitteen kanssa, että sen aiheuttaa uusi koronavirus. He näyttävät vihreää valoa kenelle tahansa ympäri maailmaa, joka yrittää "löytää" SARS-CoV-2:n takapihaltaan, eivätkä vaadi kontrollikokeita.

Kaikkine epäonnistuneine soluviljelmätodisteluineen virologia nykyään suosii suoraa genomiikkaa, jossa tietokone arpoo annetut DNA-sekvenssit johonkin järjestykseen ja näin saadaan luotua "virus" tyhjästä (*in silico* -virus). Muut virustenmetsästäjät saavat tästä esimääritellyn PCR-paneelin, jonka avulla he voivat myös löytää samat sekvenssit ja väittää näin löytäneensä saman viruksen. Näissäkään ei käytetä kontrollikokeita.

Eläinten pahoinpitely ja "vasta-ainetutkimukset"

Koska eivät pysty osoittamaan viruksen määritelmän täyttävää tautia-aiheuttavan partikkelin fyysistä eristämistä, virologit ovat ryhtyneet tekemään eläinkokeita osoittaakseen vihkiytymättömille, että sellaisia patogeenisiä partikkeleita on olemassa. Leimaavaa näissä tutkimuksissa on kontrolliryhmien puute. Esim. Christian Drostenin ja Ron Fouchierin ryhmän apinakokeissa, joiden tulokset julkaistiin toukokuussa 2020, mm. seuraavat asiat ovat pielessä:

1. Apinoille annetaan suuria määriä vierasta biologista materiaalia luonnotonta reittiä. Suuri määrä materiaalia jo itsessään aiheuttaa vahinkoa ja tulehdusta keuhkokudoksissa.
2. He väittävät käyttävänsä virusisolaattia, vaikka viruksia ei ole ikinä eristetty.
3. Vaikka he laittoivat suoraan apinoiden keuhkoihin väitettyä SARS-CoV-2-virusta, yksikään apina ei tullut sairaaksi.
4. He väittivät tiettyjen vasta-aineiden löytymisen todistavan viruksen olemassaolon, mutta niiden vasta-aineiden ei ikinä ole todistettu tulevan (tietystä) "viruksesta". He käyttävät jälleen kehäpäätelmää.
5. He väittivät löytäneensä todisteita viruksen "varisemisesta" (*virus shedding*). Sellaisesta ei ole mitään todisteita, he vain löysivät apinoihin vastikään laittamansa materiaalin osia. Yllätyksettömästi, muutaman päivän päästä niitä ei löytynyt, koska keho oli ne poistanut luonnollisen poistumisen kautta.
6. Yhdessäkään tapauksessa he eivät pystyneet todistamaan, että väitetyllä "viruksella" olisi invasiivisia ominaisuuksia.

Vaikka kontrollikokeiden puute on epätieteellistä, niitä ei voi suositella tehtäväksi, koska tällaiset kokeet ovat julmia eläimille eikä niissä ole kyse luonnollisesta altistumisesta. Jos "virukset" ovat niin tarttuvia, miksi virologit eivät vain suihkuta niitä eläinten häkkeihin, jotta ne kulkeutuisivat hengityksen mukana? Luultavasti siksi, etteivät tutkijat halua kumota omia väitteitään kuvitteellisten partikkeleidensa tartuttavuudesta.

Viruksen määrän paradoksi

Meille uskotellaan, että isäntäsoluissa muodostuu viruspartikkeleita niin paljon, että kyseiset solut voivat rikkoutua, mutta samaan aikaan niitä on niin vähän potilaiden näytteissä, että niitä ei voi löytää. Meidän pitää uskoa virologien väitteisiin, että ihmisen hengitystiessä, joka on vuorattu soluilla, jotka väitetysti ovat täydellisiä isäntiä näille viruksille, ei ole tarpeeksi viruksia löydettäväksi, mutta testiputkessa, jossa on toisen lajin kudoksia ja eri solutyyppejä, on?

OSA 3

"Little Mountain Dog" – naiiviutta vai harhautusta?

En olisi ikinä nähnyt sitä, ellen olisi uskonut sitä. — Ashleigh Brilliant

Meille on tuttua väitteet, että ei ole mahdollista suurimman osan lääketieteellistä ja tieteellistä yhteisöä olla tietoisesti osallisena virologian epätieteellisessä metodologiassa COVID-19-petoksessa. Kirjoittaja ei edistä sellaista hypoteesia, mutta ihmettelee, voiko tietämättömyyttä käyttää puolustuksena ja miten kauan? Siksi aikaisemmin tässä esseessä mainittiin, että tieteellisen menetelmän hylkääminen voi olla tahatonta alempien osallistujien taholta. Juuri valmistuneet virologit on opetettu käyttämään vanhempien kollegoiden menetelmiä eivätkä he luultavasti pääse pitkälle urillaan eivätkä tietenkään saa rahoitusta, jos he kiistävät laboratorionsa työn perusteet.

29.1.2020 selvästi kiinalainen virologi nimimerkillä "*Winjor Little Mountain Dog*" julkaisi tekstin otsikolla "Uuden koronaviruksen löytämisen ensikokemuksen dokumentointi". Se kuvaili kertomuksen sisäpiiriläisestä, joka oli päättänyt saada totuuden esiin siitä mitä oli tapahtunut Wuhanissa edellisessä kuussa ja joka oli todella "löytänyt" WH-Human 1 -viruksen aka 'WH-01/2019', joka myöhemmin uudelleennimettiin 'SARS-CoV-2'. Meille, jotka olemme tietoisia COVID-19-huijauksesta, teksti vaikuttaa olevan osa harhautusta. Muutoin suhteellinen helppous, jolla voi päätellä mistä laboratorion tarina on peräisin, saa kirjoittajan näyttämään äärimmäisen naiivilta kommunistisen Kiinan asukkaalta. Dokumentti esitellään kuitenkin niin kuin se on kirjoitettu, ikään kuin kertoja uskoisi olleensa mukana löytämässä viruksia, seuraavissa valikoiduissa otteissa.

Menin juuri töihin 26.12.2019. Kuten tavallisesti, selaan ensin päivän tulokset mNGS:n patogeenisten mikro-organismien automaattisista tulkinnoista.

Tässä kirjoittaja kuvaili laboratorionsa tekemää metagenomista seuraavan sukupolven sekvensointia (*Next Generation Sequencing*, NGS) puhdistamattomista potilasnäytteistä. Se asetti teeman kirjoittajan tekstille, jossa kuvailtiin 'virukset' geneettisten sekvenssien avulla, jotka voidaan tunnistaa ympäristöstä ja koota tietokoneohjelmalla.

Yllättäen huomattiin, että yhdessä näytteessä raportoitiin sensitiivinen patogeeni – SARS-koronavirus, jossa on tusinoittain sekvenssejä, ja tässä näytteessä on vain sellainen merkityksellinen patogeeni.

Tämä on uskomaton loikka puhdistamattomista näytteistä tunnistetuista monista sekvensseistä raportoituun "patogeeniin", minkä ilmeisesti voi julistaa tietokone-ohjelman perusteella. Eikä vain se, vaan tietokone on löytänyt "SARS-koronaviruksen" eli jotenkin se oli yhdistetty kliiniseen tilaan 'vakava akuutti hengitystieoire' (*severe acute respiratory syndrome*).

...tämä patogeeni on eniten Bat SARS -mainen, yleisen samanlaisuuden ollessa n. 87% ja samanlaisuus SARS [SARS-CoV-1] -virukseen on n. 81%. Sekvenssien määrä ryhmittymisessä on noussut tusinoista yli viiteensataan. Lisäksi viisi *contigiä* on koottu, jotka yhteenlaskettuna tekevät yli 1200bp:tä. Tässä vaiheessa voidaan sanoa, että se on varmuudella koronavirus... Näin kiireellisessä tilanteessa ei ole aikaa tutkia kirjallisuutta eikä käsillä ole paljoa tietoa... Me analysoimme lisäksi tuhansia koronavirusgenomeja ja löysimme lopulta kaksi eniten samanlaista genomeiltaan, bat-SL-CoVZC45 ja bat-SL-CoVZXC21.

Ja noin vain on "todistettu", että virus on olemassa vertaamalla uutta *in silico* -yhdistelmää edellisiin *in silico* -yhdistelmiin, joita on tallennettu geenitietopankkeihin. Kirjoittaja jatkaa kuvailemaan seuraavia vaiheita, joissa he tekevät fylogeneettisen analyysin ja rakentavat evolutiivisen oksan virologian

kuvitteelliseen sukupuuhun. Ymmärrys puuttuu kokonaan siitä, että viruksen täytyy olla oikeasti fyysisesti olemassa erottuvana partikkelina, jolla on tietyt biologiset ominaisuudet sisältäen kyvyt infektoida isäntänsä ja aiheuttaa tauti. Kirjoittaja vain väittää, että analyysi on periaatteessa vahvistanut viruksen olemassaolon potilaan näytteessä. Myöhemmin tekstissä he soittavat pieniä hälytyskelloja kliinisestä patogeenisuudesta kommentillaan ”emme analysoineet, aiheuttiko tämä virus keuhkokuumeen vai ei, emme voineet analysoida sitä. Viruksen tunnistaminen ei tarkoita sitä, että se aiheutti keuhkokuumeen”.

...30.12. mennessä kuulin, että on aika monia potilaita, joilla on samankaltaisia oireita...

On epäselvää, tiesikö kirjoittaja, että ”samankaltaiset oireet” potilailla Wuhanissa olivat kaikki epäspesifejä hengitystieoireita. Tähän päivään mennessä COVID-19 ei ole sääntöjen mukaisesti määritelty kliininen tila, koska ”vahvistetut” tapaukset viittaavat vain molekyyli-tunnistusprosessin tuloksiin. Lisäksi olemme jo käsitelleet kehäpäätelmiä ja itseensä viittaavia prosesseja, joissa ”virusgenomi” keksitään virologian metodein ja sitten väitetään, että melkein identtisten yhdistelmien löytyminen toisissa paikoissa vahvistaa, että ”sama virus” on löytynyt.

Hermostuttavaa on se, onko tämä tuntematon virus yhtä pelottava kuin SARS, innostavaa on se, että me tunnistimme ja vahvistimme tämän patogeenin aikaisin NGS-teknologian avulla ja laitoimme potilaan karanteeniin, ja voi olla mahdollista estää viruksen leviäminen laajalle. Toivon myös, että kun olemme kestäneet tämän koronavirustapahtuman, maan kyky käsitellä suuria kansanterveysilmiöitä on mennyt rutkasti eteenpäin... Minun käsittääkseni me olimme ensimmäisiä, jotka löysivät viruksen, koska meidän raporttimme jälkeen terveysviranomaiset puuttuivat asiaan.

Jää lukijan päätettäväksi, olivatko he ensimmäisiä SARS-CoV-2-löydössään ja onko terveysviranomaisilla tuollaisia kykyjä vai onko tämä teksti tarkoituksella tehty ja ”vuodettu” osana COVID-19-propagandaa. Ikinä ei ollut mitään virusta, joka olisi voinut levitä. Ainoa asia, mikä levisi maailmalla pelon lisäksi oli kuvitteellinen WH-Human 1 -’genomi’ ja PCR-testit, jotka oli kalibroitu sen sekvensseihin. ”Pandemia” olisi voitu pysäyttää alkuunsa hylkäämällä nämä testit, sen sijaan ”terveysasiantuntijat” menivät mukaan virologian epätieteeseen ja ovat olleet osallisina COVID-19-petokseen siitä lähtien.

Little Mountain Dog oletettavasti halusi tietäväksi, että heidän laboratorionsa oli ”ensimmäinen, joka löysi viruksen” 24.12.2019 ja jonka he laittoivat GISAID-tietokantaan 11.1.2020 tunnisteella ID ‘EPI_ISL_402123’. Sitä ja *Fan Wu et alin in silico* -sekvenssiä käytettiin Christian Drostenin ryhmän PCR-protokollan suunnittelussa. Kuten David Rasnick huomautti, he eivät olleet koskeneetkaan virukseen. Tämä antaa ironian elementin ”laboratoriovuotohypoteesiin”, joka oli narratiivi, joka ilmestyi valtamediaan jo helmikuussa 2020. ”Virus” oli todellakin keksitty laboratoriossa, mutta se oli tietokonelaboratorio ja ainoa asia, joka tahallisesti vuodettiin, oli tietokonesimulaatio. Simulaation tulokset lähetettiin digitaalisen koodin muodossa ympäri maailmaa internetissä ja sen pohjalta rakennetut PCR-testit loivat ”koronatapaukset” COVID-19-huijaukseen.

”Laboratoriovuotoharhautus”

19.5.2022 Jeffrey Sachs ja Neil Harrison kirjoittivat paperin, joka alkoi:

SARS-CoV-2-viruksen tunnistamisesta Wuhanissa tammikuussa 2020 lähtien on viruksen alkuperä ollut intensiivisen tieteellisen väittelyn ja julkisen spekuloinnin kohde. Kaksi päähypoteesia on, että ihminen oli kontaktissa sairaaseen eläimeen (”zoonoosi”) tai virus ”karkasi” laboratoriosta.

Väitteellä kahdesta päähypoteesista tulee oletaneeksi, että virus ja sen aiheuttama tauti ovat olemassa. Kuitenkaan ei ole todisteita, että kumpaakaan olisi olemassa. Laboratoriovuotonarratiivin puolustajat kuten Sachs ja Harrison uskovat täysillä virologian todistamattomiin perusteisiin.

He mm. valittivat, että kiinalaiset eivät kertoneet, mitä kaikkia viruksia oli kerätty ja mitä kokeita ja analyyseja niillä oli tehty. He eivät selvästikään ymmärrä, että kokeita tehtiin jauhetuilla lepakon sisälmyksillä, joita piikitettiin suoraan vastasyntyneiden rotanpoikasten aivoihin. Sellaisten näytteiden manipulointi voi olla keino varmistaa rahoitus ja tehdä vaikutus ulkopuolisiin, mutta se ei muuta biologista todellisuutta. Sellaisten kokeet eivät todista, että heidän näytteissään olisi viruksia tai mitään patogeenista luonnossa. Jos he eivät kerran pysty edes todistamaan viruksen olemassaoloa julkisissa yrityksissään, ei ole mitään pelättävää heidän salaisissa kokeissaan.

Ikävä kyllä virologian väitteet ovat nykyään niin monimutkaisia, että useimmat niiden lukijat eivät tajua, että ne ovat suurelta osin hölynpölyä. Laboratoriovuotohypoteesi on vain yksi narratiivi lisää korona-aikana, jolla pidetään yllä illuusiota viruksista ja mikrobirtunnoista yleisesti. Todennäköisesti ”laboratoriovuototarinoita” tulee jatkossa lisääkin, jos ne herättävät huomiota niin tehokkaasti.

BBC kertoi 33-vuotiaasta kiinalaisesta lääkäristä nimeltä Li Wenliang, jonka sanottiin joutuneen sensuroinnin uhriksi. Hänen sanottiin kuolleen COVID-19-tautiin hänen työskenneltyään Wuhanin keskussairaalassa. Valtamedian ja Wikipedian ylenpalttinen ”salailun” mainostaminen olisi koomista, ellei se olisi osa sotaa ihmisyyttä vastaan. Kaikki nämä tarinat (myös patenttihakemukset väitetyistä viruksista) palaavat samaan pelkonarratiiviin tartunnoista ja tappajaviruksista. Ne antavat tämän huijauksen jatkaa leviämistään ja rakentavat pohjaa tuleville samanlaisille huijauksille. Se ällistyttää kirjoittajaa, että niin monet ”vapaus terveysasioissa” -yhteisössä eivät usko mitään valtamedian sanomisia COVID-19:ään liittyen *paitsi* väitteen, että tappajavirus on vapaalla jalalla, suurin vale kaikista.

Virologia ja suljettu yhteisö

United Kingdom’s Health Security Agency (UKHSA) antoi kummallisia vastauksia pyyntöihin todisteista SARS-CoV-2-viruksen eristämisestä ja asianmukaisista kontrollikokeista. Ensin he lähettivät tietokoneella piirretyn kuvan (kuva alkuperäisessä esseessä sivulla 60) ja myöhemmin he vetosivat bioturvallisuuteen, kun eivät antaneet tietoja. He myös sanoivat vastauksessaan, että virus vaatii isäntäsolun lisääntyäkseen/monistuaan, joten viruksen eristäminen ilman viljelyainetta on mahdotonta, mutta nämä aineet ja muut mahdolliset lisätyt aineet ovat steriilejä eivätkä sisällä geneettistä materiaalia. Me voimme vain spekuloida, mitä UKHSA ajattelee isäntäsolujen sisältävän, jos ei geneettistä materiaalia!

Metagenominen sekvensointi – virologian viimeinen hengenveto?

Sekvensoinnin kustannukset ovat pudonneet huomattavasti sitten v. 2001, jolloin yksi megabase (Mb) maksoi US\$5000. Vuonna 2007 se maksoi \$500 ja keski-2021 se maksoi \$0.005. Lisäksi seuraavan sukupolven sekvensoinnin tulo markkinoille vuoden 2005 tienoilla lyhensi huomattavasti sekvensointiin tarvittavaa aikaa. Virologiassa suurempi ongelma kuin tietokoneen laskentaresurssit on geneettisten fragmenttien alkuperä. Virologit vain väittävät, että fragmentit tulevat viruksesta, vaikka mitään sellaista ei ole todistettu. Kun ei kerran virusta ole fyysisesti eristetty, miten voidaan tietää, että monet geneettiset sekvenssit tulevat niistä? Virologit väittävät, että tietokoneella saadut sekvenssit voidaan yhteisellä päätöksellä julistaa erilaisiksi viruksiksi, jotkut ei-ihmisperäisiksi ja toiset uusiksi. Luonto ei kuitenkaan tottele ihmisten keksimiä tarinoita.

Metagenominen prosessi mahdollistaa virussekvenssien *de novo* -keksimisen ja on pitänyt virologian karusellin pyörimässä aina 2000-luvulle asti. Koska virologia ei ole pystynyt täyttämään omia postulaattejaan viimeisen vuosisadan kuluessa, sen tulevaisuus rakennetaan melko varmasti metagenomiikan väärinkäytön varaan. Voi vain toivoa, että monien organisaatioiden viimeaikojen epäonnistuneet todistelut kontrollikokeiden tekemisestä merkitsee viruspandemioiden olevan loppusuoralla tieteellisesti. Niitä voidaan levittää vain niin kauan kuin tämä huijaus pidetään piilossa yleisöltä.

Miksi kyseenalaistaa viruksen olemassaolo sodan aikana?

Kirjoittaja on ollut yhteydessä moneen ”vapaus terveysasioissa” -liikkeen edustajaan, joiden mielestä on turhaa ottaa esille kysymys viruksien olemassaolosta. Se kuulemma vie huomiota pois rikoksista ihmisyyttä vastaan, se on strateginen virhe, koska se luo hajaannusta tai viruksien tilalle pitää sitten tuoda vaihtoehtoinen teoria. Meidän (viruksiin ei-uskovat) näkemyksemme ei pitäisi olla vaikea ymmärtää, jos on tutustunut virologian historiaan, epätieteellisiin menetelmiin ja julistuksiin. Jos virusteorian jättää elämään, se antaa mahdollisuuden uusille ”viruspandemioille” tulevaisuudessa. Kun ymmärtää koko huijauksen, se eliminoi perusteettoman tartuntapelon ja varustaa ihmiset tukevammalle tielle kohti kestäväää vapautta.

Jälkikirjoitus

Ei väliä, kuinka pitkän esseen tästä aiheesta kirjoittaa, aina on lisää ”mutta entä tämä...” -kysymyksiä. Tarve sovittaa havaitut ilmiöt virusmalliin on vahvasti ohjelmoitu monella tasolla. Tämän esseen tarkoitus ei ollut selittää sivuhuomioita tai monien sairauksien syitä. Täytyy vain näyttää, että virushypoteesi on kumonnut itsensä omilla termeillään. Virologit eivät ole antaneet suoria todisteita patogeenisesta viruksesta vaan ovat tukeutuneet epäsuoriin huomioihin, jotka eivät ole valideja kokeiden kontrolliryhmien puutteen vuoksi. Tieteelliseen menetelmään nojautuen meidän ei tarvitse esittää vaihtoehtoista selitystä ilmiöille - kun hypoteesi on osoitettu vääräksi, vaikka vain kerran, se on loppu. Traagisesti, moniin ”mutta entä” -kysymyksiin on jo vastattu muualla, mutta ”viruksen” houkutus ja ympärillä olevat kaiken tieltään tuhoavat intressit ovat muodostaneet keinotekoisien tiedon muurin monille ihmisille. Tässä valossa olen yrittänyt palvella korkeinta tarkoitusta minkä tiedän ja toivon, että panokseni auttavat ihmiskuntaa heittämään pois viruskahleet lopullisesti.